

Paastand paa, at der indføres Noget derom i selve Loven, hvilket vilde synes at forudsætte en Mistro; ligeledes skal jeg være villig til at gaae ind paa Ministerens Forslag under Nr 8.

**Ministeren for Kirke- og Under-
viisningsvæsenet:** Jeg har nogen Betænkelighed ved Forslaget i den Stikkelse, hvori det nu foreligger. Det oprindeligt af Ministeriet fremsatte Forslag havde for Kjøbstadkalbenedes Vedkommende bestemt den Indflydelse, som Befolkningen skulde have paa Classificationen; det var vel ikke ligesrem udtalt i selve Loven, men for den Plads, man havde anvist Kjøbstadkalbenede, laae den samme Scala til Grund, som her er opført i selve Loven. Da nu Loven kom for her i Thinget, fandt man, at der ikke var taget Hensyn nok til Befolkningen; jeg htrede allerede dengang, at der var Materiale til at bearbejde Forslaget i den Retning, og jeg tilloob mig, rigtignok underhaanden, at meddele den ærede Ordfører det her opstillede Forslag; imidlertid kom det ikke videre i Betragtning i Udvalget. Hvad jeg har imod Loven, som den nu er, det er, at nattet man efter hvad der er hrtret her i Salen ønsket at give Kalbenedes Udstrækning en Indflydelse, er der ikke Spor i selve Loven af, at dette er ønsket. Der er derimod Spor i Loven af, at man har ønsket at give Folketallet en Indflydelse, men rigtignok en overordentlig begrændset Indflydelse. Jeg troer ikke, at Antydningen fuldkommen udtrykker, hvad man mener. Jeg anseer paa ingen Maaade det høie Thing bundet ved sin Afstemning over dette Forslag; det kommer noget seent ind til dets Behandling; det vil blot sige: „finder Thinget den Maaade hensigtsmæssig, der er antydet, og finder man, at man kan gaae den Vej, saa vil man i det Hele arbejde Lovforslaget i denne Retning“; hvis det derimod skulde forkastes, saa — de Herrer maae undskyldes; jeg siger det — kommer man ligesaa klog fra Thinget, som man kom til det, thi man kom til det med en Regel for Folketallets Indflydelse for Kjøbstæderne, men gaaer fra det med en langt ufuldstændigere og utydeligere Regel om Indflydelsen af Folketallet paa Kalbenede i det Hele; og det er netop det, hvorom jeg ønskede nu at faae Thingets Anskuelse at vide,

flet ikke, fordi jeg ønsker, at det netop skulde være paa den Maaade, her er foreslaaet, men jeg ønsker, at Landstinget dog vilde antyde, om det vilde gaae i den Retning, og om det vilde tillægge disse Momenter nogen Indflydelse; Thingets Afstemning vilde altsaa kun udtrykke dette: „I det Hele finder vi, at vi bør gaae denne Vej med Hensyn til Classificationen“; det ligger jo allerede saa temmelig nær, da det jo vel neppe vil lykkes at bringe Loven tilende, af hvad Betydning Afstemningen vil være. Jeg vilde være i Forlegenhed, naar jeg ikke fik en Udtalelse fra Thinget om dette Punkt, ikke i og for sig, men fordi der er saa mange Medlemmer, der have gjort denne Anskuelse gjældende under Forhandlingerne, og hvis den nu forkastedes, saa maatte jeg dog ansee det som et Tegn til, at man helst sluttede sig til Loven i dens oprindelige Stikkelse, hvor man havde indladt at tage Hensyn til disse Momenter og alene havde taget Hensyn til de historiske Forhold. Jeg troer ikke, at det er let at fortolke det paa anden Maaade. Hvad de Tal angaaer, der nu staae i Loven, da vil jeg aldeles ikke holde paa dem, thi det er en Selvfølge, at der vil blive tumlet med dem ved den hele Bearbejdelse, at de ville blive bragte op eller bragte ned efter Omstændighederne; de staae omtrent paa samme Maaade som et X eller et andet Tegn blot for at tilkjendegive, at et vist Antal Embeder skulde sættes i en vis Klasse; det har naturligviis ikke været Thingets Mening at holde paa, om der staaer 126 eller 136 eller 160, det kan ikke opfattes saaledes. Ved hver Forandring, man foretager, kaster man hele Classificationen ovenende og maa begynde forfra med alle disse Størrelser, og det er et besværligt Arbejde; dette besværlige Arbejde kan undgaaes ved at sætte saadanne Tal, som blot skulde antyde Noget; derfor har det for mig ingen videre Betydning, om den ærede Rigsdagsmands Forslag, der gaaer ud paa at forøge Aernes Antal, bliver antaget eller ikke. Naar den ærede Rigsdagsmand, der selv havde Ordet (F. Nielsen), undrede sig over, at man kunde faae Classificationen til at slaae til, nattet man foretog bethdelige Forandringer ved de enkelte Kalb, saa er det Noget, som slet ikke gaaer af sig selv; det kræver et heelt Arbejde,